

tja doli pod vas na travnik k potoku, kjer raste vrbovje in drugo grmovje, da si naredite za novo igro potrebnih reči.

Kmalu je imel vsak svojo, pod Cvetkovim nadzorstvom narejeno piščalko ali pa rog, in ko so te godbene naprave še nekoliko poizkusili na travniku, so se vstopili v vrsto kakor vojaki, Cvetko pa je stopil pred nje, dvignil kvišku svojo okrašeno palico, in podali so se nato v slovesnem izprevodu, glasno piskaje in trobentaje, gori v vas.

V vasi jih je najprej zaslišal Robičev »sultan« ter jim v velikih skokih ježno prilajal naproti, a ko jih je v bližini izpoznal, je hitro utihnil, se obrnil in nazaj v vas skakal pred njimi, zdajpazdaj je pa tudi še zalajal nekoliko kakor da bi hotel reči radovednim gledalcem, ki so zdajci prihajali od vseh strani izpred hiš in iz hiš k potu: »Poglejte in poslušajte nas, kaj znamo!« Vaški otročaji so se glasno smejali in kričaje udri za njimi po vasi, odrasli vaščani, med katerimi so bili tudi modri starčki, pa so se držali na smeh in, gledaje za njimi, izrekli soglasno o Cvetku to-le laskavo sodbo: »Ta Zorčev Cvetko je res pravi cvet med otroki naše vasi; vsak čas si izmisli kaj posebnega. Oče ga bo moral dati v kako ljubljansko šolo, in če se bo hotel fantič pridno učiti in pameten biti, bo enkrat še nekaj iz njega!«

Cvetko je potem še večkrat vodil svoje vaške tovariše pri igrah. Ako ga bodo jeseni poslali v Ljubljano, učiti se še kaj drugega, pa bo morda kmalu še vam zagodel kako okroglo — v »Zvončku!«

Oblaček.

Po nebu tam oblaček plava bel,
kakor nebeške radosti je sel.
Tu v dolu duša moja pa trepeče,
ko tiha noč mi kroginkrog šepeče.

Izgnan sem z doma, v duši nevesel
slonim v življenju tu kot cvet zvenel;
zaman srce si kliče hrepeneče
nazaj podobe davne, jasne sreče.

Oj, kam tako hitiš, oblaček, kam?
„Lahnó me vetre dalje, dalje žene
na sever, kjer moj dom stoji mi tam.“ —

Oj, vzemi, ah, oblaček ti, še mene
s seboj na dom svoj! Glej, saj jaz sem sam
sirota tu brez mamke izgubljene ...

Cvetko Slavin.

